

kijelentésekben, hogy semmi közünk a terrorhoz, már alig hisz valaki, sokkal fontosabb lépést kell itt tenni.

Azt mondtam, hogy egy hasonló összejövétel és annak kijelentése értékelhető irreálisnak is. De akkor gondolkodjunk el azon, hogy vajon miért mutatkozik egy ilyen egyszerű és reális dolog irreálisnak.

Miért nem hiszünk abban, hogy magas szellemi fokon élő emberek, akik vezető posztokat töltenek be, meg tudnak egymás között egyezni?

Ha ők nem tudnak megegyezni, akkor ugyan mit lehet várni az egyszerű hívőktől?!

Ha maguk nem tudnak megegyezni, akkor az egészségesen gondolkodó nyilvánosságnak és kormányoknak szükséges segíteniük rajtuk.

Meg kell egyezniük! Ha ez nem történik meg, akkor a bombáké lesz a szó teljes joga.

Ezért szóljon inkább az emberi értelem. Isten gyermekeinek értelme.

Első pillantásra úgy tűnhet, hogy az Anasztázia eszméinek a hatására végbemenő pozitív változások csak hosszú idő eltelte után valósulhatnak meg, hogy az emberi tudat csak fokozatosan változik. A gyakorlat azonban mégis megmutatta, hogy sok olvasó esetében a pillanat műveként változott meg.

Vizsgáljuk meg együtt, mi történne Csecsenföldön, ha Oroszország vezetősége, az Állami Duma törvényt hozna az egy hektárnyi terület kiutalásáról minden ezt óhajtó családnak, hogy létrehozza rajta saját birtokát. Olyat, amelyet Anasztázia javasol.

Akkor tehát, mi történne Csecsenföldön? Hát ez:

Húszezer menekült, aki családotul már három éve sátrakban él, saját birtokot kapna.

Három év alatt ugyanazok a sátrak, amelyek most

iszonyatos körülmények között sátorvárosokban állnak, mára már gyönyörű kertekben volnának fölállítva. S a menekültek némelyike már saját házat is létre tudott volna hozni.

Ki akadályozza most ennek a megvalósítását? Hát az, akinek a béke nem felel meg és más kell. Hát az, aki azon van, hogy Oroszországban semmilyen pozitív változások ne történjenek meg.

Hiába minden, gyerekek! Nehezen tudja bárki is közületek elképzelni, hogy ki is Anasztázia, milyen erők megtestesülését képviseli.

Egyet mondok csak: Anasztázia nem csak egyszerűen majd megvalósítja azt, amit elképzelt, hanem ő már meg is teremtette, amit kigondolt. Most ölt anyagi testet, ennek bizonyítéka a ti ellenállásotok. Minden építkezésen akad törmelék, szemét, de idővel feltétlenül összegyűjtik, eltávolítják azt, és utána megkezdik kiültetni a virágokat.

POGÁNYOK

Az Anasztázia elleni alapvető vádak arra épülnek, hogy pogány. Minden bizonyíték vagy a tajgai remetenő eszméinek megvizsgálása nélkül. Annak ellenére, hogy Anasztázia világosan és pontosan vedrussznak nevezte magát.

Na és mi következik abból, hogy pogány? Japán még most is jóformán teljesen az. A Római Birodalom – virágzása idejében szintén az volt. Apáink és anyáink is. Ráadásul nem is egyszerűen pogányok. Oroszországban, amikor Egyiptom és a Római Birodalom fénykorát élte, még őrizték a védikus kultúrát.

Akkor tehát büszkének kellene lennünk származásunkra, vagy inkább szégyenkezzünk miatta?

Azt sugallják nekünk, hogy szégyenkezzünk.

A „pogányság”, „pogány” szó-szimbólumokká váltak. Valami rossznak, borzasztónak a szimbólumává. A „keresztény” szó szintén ilyené vált. De e szó a szellemséget, a becsületességet, a felvilágosult elmét, az Isten felé való közeledést szimbolizálja.

Manapság megfigyelhetjük a keresztény típusú embert. Érdemeit tettei gyümölcséről ítélni lehet meg.

Az ő mában élt életének a képéről... Ugyan már, egyáltalán nem ítélni lehet meg! Ezt egyszerűen nem hasonlíthatjuk pogány atyáink és anyáink annyira gyalázott életmódjának képéhez. Hiszen titkolják előlünk.

Hazánk számunkra összeállított történelméből végeredményben az alábbiakat hitették el velünk:

Őseink valamiféle borzasztó, sötét lelkű emberek voltak, de megérkeztek a felvilágosultságot hordozók, elhozták az ideológiát, amelyet Izraelben dolgoztak ki - a kereszténységet.

Vlagyimir, orosz fejedelem, elfogadta ezt az ideológiát és megkereszteltette az egész ősi Oroszországot.

Nem olyan régen ültük meg Oroszország megkeresztelésének ezredik évfordulóját. Ugyan mit jelent ezer év? Évmilliárdokhoz képest egy villanást. Képzeljünk csak el magunkban nem egy villanást, hanem egy napot. Nagyon fontos tudni besúríteni az időt. Majd azonnal meglátják, mi történik ilyenkor.

Képzeljék el, hogy egy gyönyörű napfényes reggelen felébrednek és házuk küszöbén vendégeket látnak. A vendégek arról beszélnek, hogy az Önök szülei rosszak, rettenetesek, pogányok, s ezért Önöknek keresztényekké kell válniuk, nem szabad többé a természettel kommunikálniuk, hanem bűneikért való bocsánatért kell esedeznünk, mert szüleik annyi bűnt követtek el, hogy az ő bűneik még Önökre is átszálltak.

S Önök egyetértenek a jövevények állításával, követik őket a templomba, kezet csókolnak nekik. Áldásukat kérik és igyekeznek saját szüleikre, őseikre még csak nem is gondolni. Kitörlik őket emlékezetükből, s csak a „rettentő pogányok” fogalmat őrzik meg.

Hát ilyen kép alakul ki, ha besúrítjük az időt.

Az ezer elmúlt év alatt figyelmünket temérdek különböző eseményre irányították: azt mesélik, hogy ki, ki ellen harcolt, milyen gyönyörű épületeket emeltek, a fejedelmek vagy a cárok közül ki, kit vett nőül, és ki, hogyan szerezte meg a hatalmat. De mindennek semmilyen jelentősége nincs, ha azt nézzük, milyen volt kapcsolatuk saját őseikhez, azok kultúrájához. Az összes további esemény, kataklizma és baj csak következménye lesz annak, ami a legfontosabb - a szülők, az ősök elárulásának.

„De hiszen mi nem árultuk el szüleinket - mondja

valaki. Ezek az események több, mint ezer évvel ezelőtt történtek, s abban az időben egészen más emberek éltek."

Hát akkor, mondhatom másképpen is, tágítsuk ki az időt! Ha így mondanánk el, a lényeg akkor sem változna:

Az Ön távoli, nagyon távoli ősédesanyja pogány volt. Szerette és értette a természetet. Ismerte a Világegyetemet és a felkelő Nap jelentését. Megszülte Önt... Önt, messze távoli utódját, egy gyönyörű kertben. S örvendezett Önnek az Ön szépséges ősédesanyja, és ősédesapja is boldogan fogadta az Ön érkezését.

S azt akarták az Ön őszülei, hogy Ön, az Öntől, mostani énjétől nagyon-nagyon távol álló ember, még szebbé tegye a szépséges teret, amelybe megszületett. Úgy tegye szebbé azt, hogy ez a szépséges tér megőrződjön és az Ön mostani jelenlegi énjéhez eljusson. Úgy jusson el, hogy az nemzedékről nemzedékre egyre jobbra váljon, és az Ön mostani énje egy olyan Földön élhessen, amely időközben ama bolygóvá változott, ahol Isten Edenkertje található. Ők ezt nevezetesen Ön miatt tették.

Pogányok voltak, a természet által meg tudták érteni Isten gondolatait. Az Ön távoli, nagyon távoli édesanyja és édesapja tudták, hogyan kell Önt boldoggá tenniük. Tudták - mert pogányok voltak.

Az Ön édes-apja egyenlőtlen harcban, idegen zsoldosok ellen az Ön jövőjéért harcolt.

Az Ön édes-anyját azért égették el a máglyán, mert nem akarta felcserélni az Ön gyönyörű jövőjét a mai jelenére.

De e mai nap mégis bekövetkezett...

S a pogányok utódai ma térden állva csókolnak kezét azok utódainak, akik édes-anyáikat égették el a máglyán és édes-apáikat gyilkolták.

Kezüket csókolják, és Oroszország leigázhatatlanságáról zengnek énekeket. Az orosz szellemről zengedeznek, térden kúszva, rabszolga módjára, már második évezrede.

Miféle szabadság ez? Ébredjetek fel ti, akik már egy kerek

évezrede járom alatt éltek, mint kábítószer, úgy bódított el benneteket az idegen ideológia!

Ébredjen, aki tud és gondolkodjék! Hogyan történhetett meg, hogy Anasztázia - a szibériai remetenő -, aki orosz, pusztán néhány szót mondott az orosz történelemről, mégis azonnal ellenállásba ütközött és nem akárhol, hanem éppen Oroszországban?!

Ha ezt az országot - ahogy azt gondoljuk - nem szállták meg az idegen ideológiák, akkor ki tanúsít ellenállást? Akkor nyilvánvalóan maguk az oroszok nem akarják, hogy bárki is emlékeztesse őket saját történelmükre, szüleikre, őseikre. Mintha ezek az emberek - oroszok - tisztára meghibbantak volna.

Ugyan, dehogyan, nem teljesen! Erről a számtalan levél, a dalok és a versek, a több milliós példányszámban elkelt könyvek is tanúskodnak, amelyek Anasztázia kijelentéseit tartalmazzák.

Az orosz emberek szíve egyetlen szólamban kezd dobogni az ő távoli és közeli szüleikkel, akik gyermekeik boldogságáról álmodoztak. Az ellenállást a zsoldosok és segédek provokálják. Miféle zsoldosok? Miféle segédek?

Ugyan már! Hát, Önök, komolyan azt gondolják, hogy a teljes orosz nép életmódjának a megváltoztatását egy Vlagyimir nevezetű orosz fejedelem pusztán ékes szavakkal hajtotta végre? Aki ráadásul nem is olyan szilárdan ült fejedelmi székében! Üldögélt székében, majd hirtelen így szólt: „Én, gyerekek, azt gondolom, hogy nektek mindnyájatoknak most el kell felejtenetek őseiteket, szüleiteket, és keresztényekké kell válnotok!”

A nép pedig erre lelkesen így válaszolt: „Igen! Hát persze, unjuk már az őseink kultúráját, rajta hát, fejedelem, keresztelj meg bennünket!”

Képtelenség? Persze, hogy az! Vlagyimir fejedelem úgy próbálta előbb megerősíteni hatalmát, hogy megváltoztatta az ősi szlávok vallási világképét azzal, hogy létrehozta

- pontosan e célra - a pogány istenségek panteonját. Ám ennek ellenére a pogány vallási képek nem tudták „szentesíteni” a kialakulóban lévő szociális viszonyokat, igazolni az anyagi és szociális egyenlőtlenséget, az ember ember általi kizsákmányolását, a fejedelmi hatalom „Isten általi létesítését”. Ez arra készítette Vlagyimir fejedelmet, hogy - politikai ambícióit kielégítendő - az orosz nép számára egy idegen vallást válasszon. S nem titok, hogy a választás a kereszténység bizánci verziójára esett. Ez ugyanis lehetővé tette, hogy a papság ténylegesen alá legyen rendelve a fejedelmi hatalomnak, függetlenül attól, hogy jogilag a Konstantinápolyi Patriarchátus alá tartozott. S velünk elhitették, hogy Vlagyimir mindezt Oroszország felvilágosultságáért és jólétéért tette.

Mi mindnyájan tudjuk, hogy az ideológia megváltozása szociális kataklizmákkal és vérontással jár együtt. Itt azonban nem csupán az ideológia megváltozásáról van szó. Hirtelen megváltozott a vallás, a kultúra és az élet képe, a#szociális rend.

Ha összehasonlítjuk az akkoriban történeteket a múlt század tizenhetedik évében történt forradalommal, akkor ezt „forradalomnak a köbön” is nevezhetnénk. S ha e forradalom után véres polgárháború következett volna, akkor ez a „polgárháború a köbön” lett volna.

Polgárháború azonban az akkori régi időkben nem volt. Egyszerűen azért nem, mert a pogány Oroszországban csak pogányok voltak. Nekünk ellenállásról beszélnek, többek között a keresztények és az ősi Oroszország pogányainak a fegyveres egymás elleni harcáról. De ha az egész akkori Oroszország pogány volt, akkor hogyan kerültek oda keresztények? Együtt érkeztek a zsoldosokkal külfönből. Vlagyimir fejedelem akkoriban távolról sem volt az egyedüli leghatalmasabb fejedelem. A fejedelem, természetesen, tartott maga körül csapatot is. A történelemből azonban tudjuk, hogy e csapat a valamilyen komolyabb

katonai műveletre nem volt képes. Mindig szükséges volt a nép támogatására. Az Ősi Oroszországban a nemzetőrség mindig a fő katonai erőt képviselte.

De miféle nemzetőrségről lehet beszélni, ha az egész nép a kereszténység felvétele ellen volt?

Külhönből érkezett zsoldosok? Természetesen! A#fejedelmi kincstárban aligha volt elég anyagi eszköz arra, hogy egy egész hadsereget fel lehessen bérelni és kifizetni munkáját. Természetesen nem volt! Vlagyimir azonban kapott. Kitől?

Róma addigra elég gazdaggá vált patriarchátusától és más megkeresztelt országoktól.

Ekképpen, ezer évvel ezelőtt Vlagyimir, a félorosz fejedelem - hatalma megerősítéséért cserébe - megengedte a külhoni emiszároknak, hogy Oroszországban propagandát fejtsenek, intrikákat és provokációkat szervezzenek. Majd később az orosz népen fizikai erőszakot is elkövesenek.

Az ősi Oroszország sokkal állhatatosabbnak mutatkozott, mint a Római Birodalom, és a propagandának sem dőlt úgy be. S ekkor - a zsoldosoknak hála - meg is erősödött a fejedelmi csapat és segítségükkel az engedetlen lakosság egy része meg lett semmisítve.

Ez csupán egy verzió, mondhatják az opponensek. Nem, ideológus uraim, ez a történelmi tárgyilagosság! Ezt még akkor is be lehet bizonyítani, ha az ember nem bír Anasztázia fenomenális képességeivel, az ő történelmi tudásával. Ezt most Önöknek még én is, egyszerű emberként, be tudom bizonyítani, ami azt jelenti, hogy temérdek egyszerű ember is képes ebben eligazodni.

Mondják meg uraim, az okkult ideológiák hívei, hány millió orosz édesapát és édesanyát égettek el élve a#máglyákon? Mondjanak csak egy hozzávetőleges számot, még ha alulbecsült is volna! Vagy azt mondják, hogy mindez meg sem történt, nem égettek el senkit? De igen,

megtörtént! Erről szót ejtenek még az Önök forrásai is. Emlékezzenek!

Már a XV. században tartott zsinaton a volgántúli papok felvetették a kérdést az eretnekek halálbüntetésének az eltörléséről. Figyeljék meg, kérem, már ötszáz év is elmúlt a kereszténység felvétele óta, de a komisz oroszok még mindig ellenálltak. A büntetést nem törölték el és a volgántúli papság szomorú sorsra jutott.

Ha Önök mindazt, amit mondtam, csupán, mint a történelem ezen eseményei magyarázatának változatát akarják megvizsgálni, akkor csak rajta, tessék, tegyék meg!

Akkor azonban vegyük egy változatnak azt is, amit Önök állítanak, és hasonlítsuk a kettőt össze.

Összehasonlítva a kettőt azonnal lehet látni, hogy az Önöké semmilyen logika előtt nem áll helyt: olyan állításokra épül csak, amelyekről Önök megkövetelik, hogy igazságként legyenek elfogadva. Ráadásul egyáltalán semmilyen dokumentumot sem tudnak felmutatni, amely bebizonyítaná - például azt -, hogy Oroszország pogányai emberi áldozatokat mutattak be.

Mutassák be a népnek a régészeti feltárások leleteit, ássák ki az áldozati helyeket. Nem fog sikerülni! Ilyenek ugyanis soha nem is voltak!

Mutassák be a pogányok könyveit, amelyekben azok kifejtették nézeteiket a világról! Hasonlítsák a két civilizációt össze maguk az emberek!

Nem mutatják be? Miért? Hát azért nem, mert amikor az emberek megismerkednének a szöveggel, felismernék a mai életmód teljes értelmetlenségét.

Tehát, utópisztikus verziójukra bizonyítékuk nincs, ezért követelik mindenkitől - higgy és kész! Higgy nekünk, de ha nem, akkor majd megkapod a hitetlen, a szellemséget nélkülöző, lelketlen ember billogját.

Bizonyítékok arra, hogy az Ősi Oroszország intrikák és erőszak által lett leigázva, léteznek. Nem idézem ezek

hosszú lajstromát, de elmondok egy példát.

Oroszországot azóta is - mind a mai napig - leigázottnak lehet tekinteni. Oroszországban ma is idegen ideológia uralkodik. Az ország ma is adót fizet. Csupán a fizetés formája változott meg - pénzmosás, pénzfolyamok átírányítása, a nyersanyagok kiárusítása, a külföldi, minőségileg silány élelmiszerek túlsúlya a boltokban. Az ideológiai tényező ma is nagyon éberem figyeltetik.

Az Ősi Oroszország kultúrájáról szóló - akár csak egyetlen emlékeztető is - azonnal beindítja az ellenállás mechanizmusát. S nem szűnnek az intrikák és támadások Anasztázia ellen sem.

Ha Önök a szólás szabadságáról beszélnek, akkor miért félnek annyira Anasztázia szavaitól? Megpróbálják körbe hazudni a tömegeket, és nem engedik, hogy az emberek megismerjék saját kultúrájukat? És ugyan miért?

Hát azért, mert őseink kultúrája gyönyörű, örömteli és magas szellemiséget képvisel!

Az előző könyvemben, amelynek címe „A Család Könyve”, Anasztázia elbeszélését közöltem két szerelmes egybekelésének a szertartásáról. Alig kétezer évvel ezelőtt Oroszországban ez a szertartás még létezett. A könyv megjelentetése után felbukkantak a tudósok és a kutatók következtetései. Már említettem: az utóbbi időben Anasztázia kijelentéseit a tudomány különböző irányzatai tanulmányozzák. Vannak, akik ezt nyilvánosan teszik és még munkáikat is igyekeznek nyilvánosságra hozni, mások - hogy tudomásunkra hozzák - egyszerűen csak elküldik alapítványunkba. Hogy ne tegyem ki őket támadásoknak, nem fogom őket megnevezni, csak mondanivalójuk lényegét közlöm.

„Az Esküvő szertartása, amely az Ősi Oroszország kultúrájában létezett és Anasztázia mutatott be, egyedülálló, értékes dokumentum, amely az ősi oroszok rendkívül magas szintű tudásáról tanúskodik. Az egész szertartás nem valami természet fölöttiben való hitre épül, hanem annak a tudására, amit mi ma éppen természetfölöttinek nevezünk.

A szertartás egyes elemei különböző népeknél még ma is fellelhetőek. Jellegük azonban mai interpretációjuk értelmében kimondottan rituális, nem tudatos és nem is teljes, ennek következtében nem teszik lehetővé két szerelmes szövetségének olyan fokú megerősítését, amilyen hatékonyságuk tudatos alkalmazásuk esetében volna.

Végrehajtásuk ma használt módjai értelmetlenek, babonákra épülnek és a legjobb esetben az úgynevezett ezotéria kategóriájába vannak besorolva. Az Anasztázia által bemutatott szertartás a tudatosság hiányától elvezet bennünket a hatalmas racionalitás tudatosságához és nem csupán az ismeretekről beszél, hanem a mi ősi szláv nemzetségeink felülmúlhatatlan szellemi szintjéről is.

Ha összehasonlító analízis alá vetjük a mai esküvőket és az Anasztázia által bemutatott szertartást, az embernek az az érzése támad, hogy a mai szertartások inkább jellemezhetnék egy nem teljesen kifejlett ősközösséget, míg az ősi orosz egy minden tekintetben rendkívül fejlett civilizációt. Ekképpen például:

Egy sor nemzetnél, többek között az oroszoknál is, van egy rituális művelet, amikor a templomban vagy az anyakönyvezetői hivatalban összeesketett fiatal párra az esküvői szertartás résztvevői magokat szórnak. Az ifjú házaspár egyikének az édesanyja, esetleg nagymamája, vagy családtagja magvakat szór a fiatalokra vagy lábuk elé,

mielőtt azok a házba lépnének. Ez a jövődő család jólétét hivatott jelképezni.

E mai műveletet babonához vagy ezotériai praktika-hoz lehetne sorolni. Hiszen értelme nincs. Mi a racionális jelentősége annak, ha a mag a padlóra, aszfaltra vagy a bejárathoz vezető útra esik, és azonnal szétta-possák?

Abban a szertartásban, amelyet Anasztázia mutatott be, szintén jelen van a magokkal végzett művelet. De ez kimondottan tudatos, racionális elemeket hordoz. Mindenki, aki a fiatalokhoz az esküvői szertartásra érkezett - rokonok, ismerősök és barátok - legjobb növényeik magvait hozzák magukkal és mindegyikük saját kezűleg ülteti is el a magával hozott magvakat arra a helyre, amelyet maguk a fiatalok mutatnak meg nekik.

Ha anyagi jólétről kellene beszélnünk, akkor ez itt nem csak feltételezhetően van jelen, hanem az adott művelettel ténylegesen is megteremtik azt. Az ifjú házaspár nagyon rövid idő elteltével, voltaképpen egy-két órán belül, megkapja jövődő kertjét is, amely a legjobb gyümölcs-termő növényekből, zöldséges kertből áll, sőt még a zöld élősvényt is, amely keretbe helyezi területet.

Nem kevésbé fontos az adott cselekvés második, pszichológiai aspektusa sem. Sokan érezzük lelkiállapotunk javulását, amikor kimegyünk a természetbe. A kellemes közérzet növekedik, amikor megérintjük a növényeket valaki kertjében, de még masabb ez az érzés, amikor az ember azt érinti meg, ami sajátja. Ma csupán feltételezhetjük, milyen lehet az emberben a szellemi erő, emocionális állapotának a szintje, amikor kilép kertjébe, ahol minden fa, bokor, minden parányi növény úgy él és nő, mint ajándék, melyet édes-szüleink, rokonaink vagy barátaink adományoztak nekünk. Hiszen ma aligha akad

valaki a Földön élő emberek között olyan, akinek hasonló tere volna.

S valószínűleg nem csupán az anyagi jólét játszott benne főszerepet, hanem éppen a belső pozitív emóciók is, amelyek az adott folyamat következményei.

A kortárs ezotériai irodalomban sok szó esik a kundalini energiáról - a csakrákról. A bemutatott információ alapján véve csak ráirányítja a figyelmet a csakrák létezésének lehetőségére. Kevesen kételkednek abban, hogy létezik a szeretet energiája, a férfi és a nő egymás iránti szexuális vonzódásának az energiája.

Az emberek túlnyomó többsége saját magán tapasztalta meg ezen energia hatását. Ennek ellenére sem a múlt teoretikusai, sem korunk tudománya nem mutatja meg, hogy az embernek lehetősége van irányítani ezt az energiát.

Abban a szertartásban, amelyet Anasztázia mutatott be, először került bemutatásra, hogyan irányíthatja, transzformálhatja és mentheti meg az ember ezt az energiát.

A fiatal szerelmesek ténylegesen is anyaggá lényegítik a hozzájuk alászállott, vagy beléjük költözött Szeretet Energiáját. Ezen energia segítségével alakítják a látható és tapintható teret maguk körül. Maguk mellett tartják mindörökké e hatalmas energiát.

Miért volt ez náluk lehetséges, de a mi valóságunkban nem? Hasonlítsuk össze a két szerelmespár tetteit - a múltbéliét és a kortársbéliét.

A mai átlag szerelmespár azzal tölti idejét, hogy szórakozóhelyeket látogat, a séták közben - de odahaza is - félrevonulnak, már a házasságkötés előtt szexuális életet kezdenek élni.

A szerelmesek zömének alapvető célja az, hogy - a világi intézményekben vagy a templomban - hivatalosan is elkönyveltessék kapcsolatukat.

A kutatások azt mutatják, hogy a szerelmesek a további életükre eléggé világos és konkrét tervekkel nem készítenek. Ha vannak, akik esetleg igyekeznek meghatározni további együttes cselekedeteiket a házasság megkötése után, azok elképzelései jellege eléggé absztrakt. Ahogy azt a pszichológusok kiemelik, mindegyikük abban reménykedik, hogy egybekelésük után partnerük jobbítani fog életük minőségén.

Mindegyikük abban reménykedik, hogy a szerelem emelkedettebb, az életet teljesebbé tevő állapota megőződik a házassággkötés után is. De a szerelem elmúlik. Az őket körülvevő tér közönségessé, mindennapivá válik és nem csupán semmi sem emlékeztet a szerelmes állapotra, hanem mindennapiságával és primitivizmusával az még ingerlő is kezd lenni.

Ingerlékenység keletkezik még az egymás iránti kapcsolatban is. Kevesen gyanítják, hogy a házasságra lépés után a szerelmesek cselekedeteinek nem az ingerültség, hanem valami más az oka. Az elégedetlenség azért keletkezik, mert képtelenek kihasználni a Szerelem állapotát.

Ahogy azt a gyakorlat megmutatta, semmilyen világi törvények, de a vallási riogatások sem képesek megőrizni a Szerelmet, de még az egymás iránti tiszteletteljes magatartást sem.

Most nézzük meg a két szerelmes cselekedeteit az Anasztázia által bemutatott elbeszélésből és próbáljunk találni rájuk logikus, tudományos magyarázatot.

Mindenekelőtt már magának a szerelemnek a megvallása is megdöbbentő:

„Veled, gyönyörű Istennő képes volnék megteremteni a

Szeretet Terét mindörökre" - mondta az ifjú kiválasztottjának. S ha a leány szíve szerelemmel válaszolt, a válasz így hangzott: „Istenem, néked a Nagy Teremtésben segíteni készen állok.”

Hasonlítsuk ezt most össze a szerelem ama megvalósásával, amellyel a jeles költő legpontosabban jellemzi a kortárs kapcsolatok lényegét a Szeretet Energiájához: „Szeretem Önt, kell ennél több? Mi mást mondhatnék még?

Ahogy azt láthatjuk, az első vallomásban azonnal világosan feltételezik a pontosan meghatározott, roppant tartalmas tevékenység megvalósítását - a Szeretettér kialakítását. Ez a Szeretet tényleges tudományos materializációja.

A másik csak megállapítja a tényt „szeretem Önt”, de tovább már nem tételez fel semmilyen tettet. Sem az ifjú, sem a hajadon egyszerűen nem tudják, mire felhasználni a Szeretet Energiáját.

A szerelmesek Anasztázia elbeszéléséből, midőn megkapták egymástól a másik beleegyezését, hozzálátnak a Szeretet Terének a kialakításához saját maguk és nemzedékeik, ivadékaik számára.

Együtt félrevonulnak, még a kunyhóban is együtt éjszakáznak, amelyet a kiválasztott telken építenek, de egymással nemi kapcsolatba nem lépnek. Mi ez, rituális önmegtartóztatás?

Sok nép vallási szokásaiban találkozhatunk az önmegtartóztatás hasonló megnyilvánulásaival. Jelen van még a világi illemtanban is. A fiatal szerelmeseknek nem volna szabad nemi kapcsolatra lépniük a házasság civil vagy egyházi anyakönyveztetése előtt. A szerelmesek túlnyomó

többsége mégis megveti a vallási szabályokat és a társadalmi normákat, s nemi kapcsolatot létesít az anyakönyvezető vagy a templomban megkötött házasság létrejötte előtt. Miért? A leghihetőbb válasz az lehet, hogy a társadalom és a vallások követelményei nélkülözik a logikát. Nélkülözik az érthető magyarázatot, még pontosabban a Szeretet Energiája lényegének az ismeretét.

A Szeretet Energiája aktivizálja az emberben fellelhető érzések teljes komplexumát, gyorsítja a gondolkodási folyamatokat. S ezt az energiát az ihletettségre csúcsához lehetne hasonlítani, mely további cselekedeteket tétel fel.

Az Ősi Oroszország szerelmesei - a kölcsönös emberi kapcsolatok magas kultúrájának, tudásának köszönhetően - a Szeretet Energiáját és a nemi vonzalmat természetes módon irányították ama folyamatba, melynek célja a jövőben közös életük számára létesítendő tér megteremtése volt.

„A tudományos vívmányok segítségével aligha lehetne túlszárnyalni azt, amit a két szerelmes tervezett. Az adott feltételezést Anasztázia alábbi állítása is bizonyítja: „A tudós világnak már azért sem áll módjában a csodálatra méltó birtok képét létrehozni, mert van a Világegyetemben egy törvény: A Teremtő, ha a Szeretet megihlette, egymaga erősebb, mint minden tudomány, amely a Szeretetet nélkülözi.”

„Az Anasztázia elbeszélésében bemutatott esküvői szertartás minden résztvevőjének minden egyes cselekedetét áthatja a logika, a racionalitás, a rendkívül magas szintű szellemiség és a létezés kultúrája. S vele összehasonlítva, mily szánalmasnak mutatkozik a mai esküvő, ahol - ételek és italok fogyasztása közepette - a legfontosabb szórakozás.”

„Az Anasztázia által bemutatott elbeszélések, az ősi,

pogány - vagy Anasztázia kifejezésével élve -, védikus Oroszország szertartásai a maguk emocionális, értelmi, információs telítettségükkel felülmúlnak minden számunkra korábban ismeretes ősi legendát, amely a történelmi múltat jellemezte. Mellettük színtelennek, megkopottnak tűnik még a híres „Ének Igor hadáról” című hősköltemény is.

„Anasztázia a védikus Oroszországról szóló elbeszéléseivel a valóságban egy korábban ismeretlen civilizáció magas szellemi szintű kultúráját nyitja meg előttünk. Gyökereiben megváltoztatja nem csupán a hazai tudomány elképzelését a történelemről, hanem az egész emberiségét is.

Az annyira váratlan és alapvető fordulat, az egyszerűség, amellyel ezt teszi, zavarba hozza a kortárs tudomány sok kimagasló művelőjét. S azért, hogy úgy-ahogy meg tudjanak maradni az eddig elért tudományos pozíciójuk keretein belül, sokan igyekeznek azt a látszatot kelteni, mintha mi sem történt volna, nem is ismerik az adott információt.

A struccra hasonlatosak, amely a homokba dugja a fejét. Az információ létezik, valóban mérhetetlen kincs és szenzációs, s a társadalomban egyre nagyobb igény van rá.

Kedves Olvasóim, én itt Önöknek tudós kutatók kijelentéseit mutattam be. Ahogy azt Önök is láthatják, ezek alátámasztják komoly információs jelentőségét mindannak, ami Anasztázia kinyilatkoztatásaiban szerepel. Sőt, ez arról is szól, hogy a tudós világ zavarban van.

A zavar egy dolog. Teljesen más az ellenállás, az igyekezet, amellyel igyekszik megakadályozni, hogy ez az információ, mely megvilágítja hazánk, nemzetünk történelmét, tovább terjedjen.

Van, akit nagyon megrémít annak a lehetősége, hogy megérintjük őszeink kultúráját és tudását. Kit? Kinek a

nyomására, milyen programot követve cselekednek még ma is azok, akik ősszüleinket barbár pogányoknak nevezték, ki változtatta az erőteljes jelentésű „pogány” szót olyasvalamivé, ami valami borzasztót, elmaradottat jelent?

S történéseink ugyan miért hagytak jóvá ilyen meghatározást? De, ha jóváhagyták, akkor nem is a mi történéseink!

S vajon történészek-e valójában? Ha a mi csupán egyezer éves történelmünkről máig nem tudnak nekünk semmi kiemelkedőt mondani, de e történelmet közben rágalmazzák vagy egyetértenek a rágalmazásokkal, akkor az ilyenek nem Oroszország történései, hanem árulók vagy zsoldosok, akik valakik érdekében cselekednek.

Nem kell többé rájuk támaszkodnunk. Elkerülhetetlen, hogy saját együttes igyekezetünkkel, láncszemenként, az analógia segítségével állítsuk a helyére saját múltunkat és rehabilitáljuk saját ősszüleinket, saját magunkat. S ha ezt nem tesszük meg...

Az „Oroszország Zengő Cédrusai” sorozat könyveinek olvasói közül már sokan kezdték el gyermekeik számára írni a Család Könyvét. Lehet, hogy akad olyan, akinek kedve támad elmondani benne saját nézetét az Ősi Oroszország történelméről. Elmondani gyermekeinek, kitől származunk. De mit lehet saját múltunkról írni? Talán azt az értelmetlenséget, amit belénk vertek?!

Lehet, hogy nem is kell írni semmit a múltról, mintha nem is létezett volna? Nem fog sikerülni. Akkor majd helyettünk gyermekeinknek egyre újra és újra úgy fogják tálalni, ahogy az valakiknek megfelel, hasznukra van.

Gondolhatják ezt is: „Ugyan, már! Hogy is tudnánk mi, egyszerű emberek - nem vagyunk mi sem történészek, sem tudósok - rekonstruálni a két-háromezer éves történelmet?” De igenis, tudnánk! Azért, mert mi

azt nem megrendelésre fogjuk tenni, hanem az értelem és az érzés vezetése alatt. Megpróbálom elkezdni, de gyűjtsük egybe az elbeszéléseket, tényeket és analógiákat, ki-ki, mit tud és kezdjük alakítani saját nemzetiségünk történelmét.

Kezdjünk együtt gondolkodni és elmélkedni. S ismétlem: még analógia szerint is sok mindent a helyére lehet állítani. Tessék, így néz ez ki, amikor az analógia szerint történik. Tessék, figyeljék meg!

Több mint kétezer évvel ezelőtt létezett az erős és hatalmas Római Birodalom. Volt római jog, szenátus, császárok. A birodalom városait pompás épületek díszítették és a fővárosban már vízvezetékrendszer működött. Voltak könyvtárak és fejlődtek a művészetek. A Római Birodalom nem kevés háborút viselt.

A fejlett országok kereszténység előtti időszakával ellentétben majdnem teljes mértékben hiányzik az orosz államról szóló információ. Államrendjéről, területeiről, kultúrájáról.

Lehet, hogy nem is létezett? Természetesen létezett, a történelmi forrásokból tudjuk, hogy létezett, hogy megkezesztelkedése idejében Oroszországban már léteztek városok, fejedelemségek. Sőt, Vlagyimir fejedelem, aki uralkodása alatt Oroszországot megkezesztelték, távolról sem volt az első fejedelem. Ugyanezek a források tudósítanak apjáról, Szvjatoszlav fejedelemről is.

Tehát, Oroszország létezett a Római Birodalom idejében is. Voltak városai és számtalan gazdag települése. Igen, még hozzá gazdag települései! Azért, mert az Ósi Oroszország városai nem csak úgy alakultak ki, mint a fejedelemségek fővárosai, hanem úgy is, mint kézműves, kereskedelmi központok, amelyek a környéken létező számtalan települést szolgálták ki.

Szegény települések körzetében városok nem születhettek. Építésüket egyszerűen nem lett volna kinek finanszíroznia és a városban előállított termékeket sem lett volna kinek felhasználnia.

Most pedig próbáljuk meghatározni, hogy erős vagy gyenge ország volt-e a kereszténység előtti Oroszország. Tegyük fel, hogy rendkívül gyenge. Ráadásul a történészek azt állítják, hogy Oroszország kisebb, egymástól elhatárolt fejedelemségekre tagolódott, amelyek egymással állandó harcban álltak.

De ismét fönnáll a kérdés! Ha a kereszténység előtti Oroszország egy gyenge állam volt, az egymás ellen indított háborúzásban vergődött, akkor az erősebb országok miért nem próbálták leigázni?

A másokkal összehasonlítva gyenge orosz államot - nem tekintve magát a Római Birodalmat - nem lett volna különösképpen nagy gond legyőzni, gyarmattá alakítani és megadóztatni. Nos, hát éppen itt kezdődnek a titokzatoságok és rejtélyek.

A Római Birodalom, de az akkori más erős államalakulatok történelmi dokumentumaiban sem szerepelnek adatok az Ősi Oroszország megtámadásáról.

Ahogy az számunkra ismeretes, Oroszország egészen a kereszténység pillanatáig önálló, senki által le nem igázott ország volt.

Akkor a pogány Oroszországot miért nem próbálta senki sem meghódítani?

Lehet, azért, mert erős, jól szervezett és felszerelt hadserege lett volna? Nem, nem volt! Ráadásul a fejedelemség idejében csak csapatok voltak, amelyek számukat tekintve jelentősen elmaradtak a római légiók mögött.

Sosem tudjuk meg a történelmi igazságokat, ha a kezdettől fogva alapul a pogány, de még inkább a védikus Oroszországról szóló hazug kitalációkat fogadjuk el.

S éppen ellenkezőleg! Minden a helyére kerül, ha elfogadjuk és megértjük ennek az ellenkezőjét.

A védikus, kereszténység előtti Ósi Oroszország magas szellemi szinten lévő, magasan szervezett civilizáció volt. Éppen ez az a Földről „eltűnt” civilizáció, amelyről később legendákat meséltek.

Az Ósi Oroszországot szándékosan nem neveztem államnak, hanem civilizációnak, mert az akkori idők államrendszerei etalonjai Egyiptom és Róma voltak, amelyekben a rabszolgáknak köszönhetően meggazdagodott királyok, császárok, papság és főnemesség uralkodott.

Az akkori Oroszország társadalmi rendje sokkal tökéletesebb és civilizáltabb volt, mint Egyiptomé és Rómáé.

Azokban az időkben Oroszországban egyáltalán nem volt rabszolgaság. Nem voltak egymással ellenségességben élő fejedelemségek sem. Oroszország szépséges családi településekből állt. Döntéseket a vecsék - a népgyűlések hoztak. A híreket róluk a volchvok vitték és terjesztették.

De tessék, figyeljék meg, kérem, mennyire megváltozott a „civilizáció” szó jelentése, eltorzult értelme. Egyiptomot, ahol az egész népet a papok és a fáraók irányították, erős, magasan fejlett civilizált államnak tartották és az akkori Oroszországot, elmaradottnak, civilizálatlannak, gyengének, amely nem rendelkezett államalakulattal?

Ismét fönnáll a kérdés:

Akkor mégis, miért nem igazta le senki sem Oroszországot?

Kísérletek a vedruszok leigázására természetesen voltak. De azok, akik e kísérleteket tették, mindig igyekeztek azok eredményeit még saját emlékezetükből is kitörölni.

Íme, mit mesélt Anasztázia egy ilyen kísérletről, mely több mint kétezer évvel ezelőtt történt.